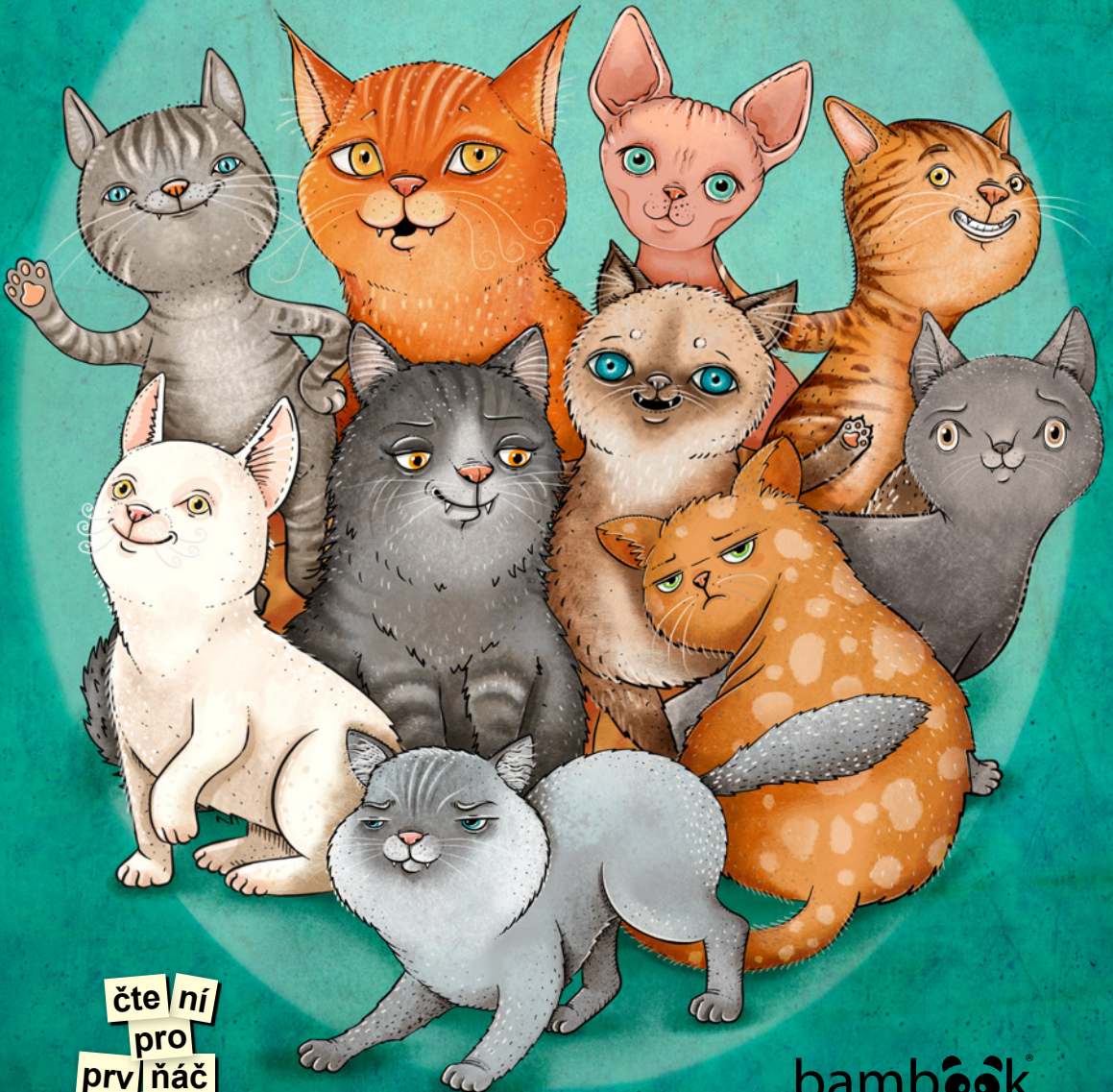

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O KOČKÁCH

čte ní
pro
první
čtyř
ky

bambóok

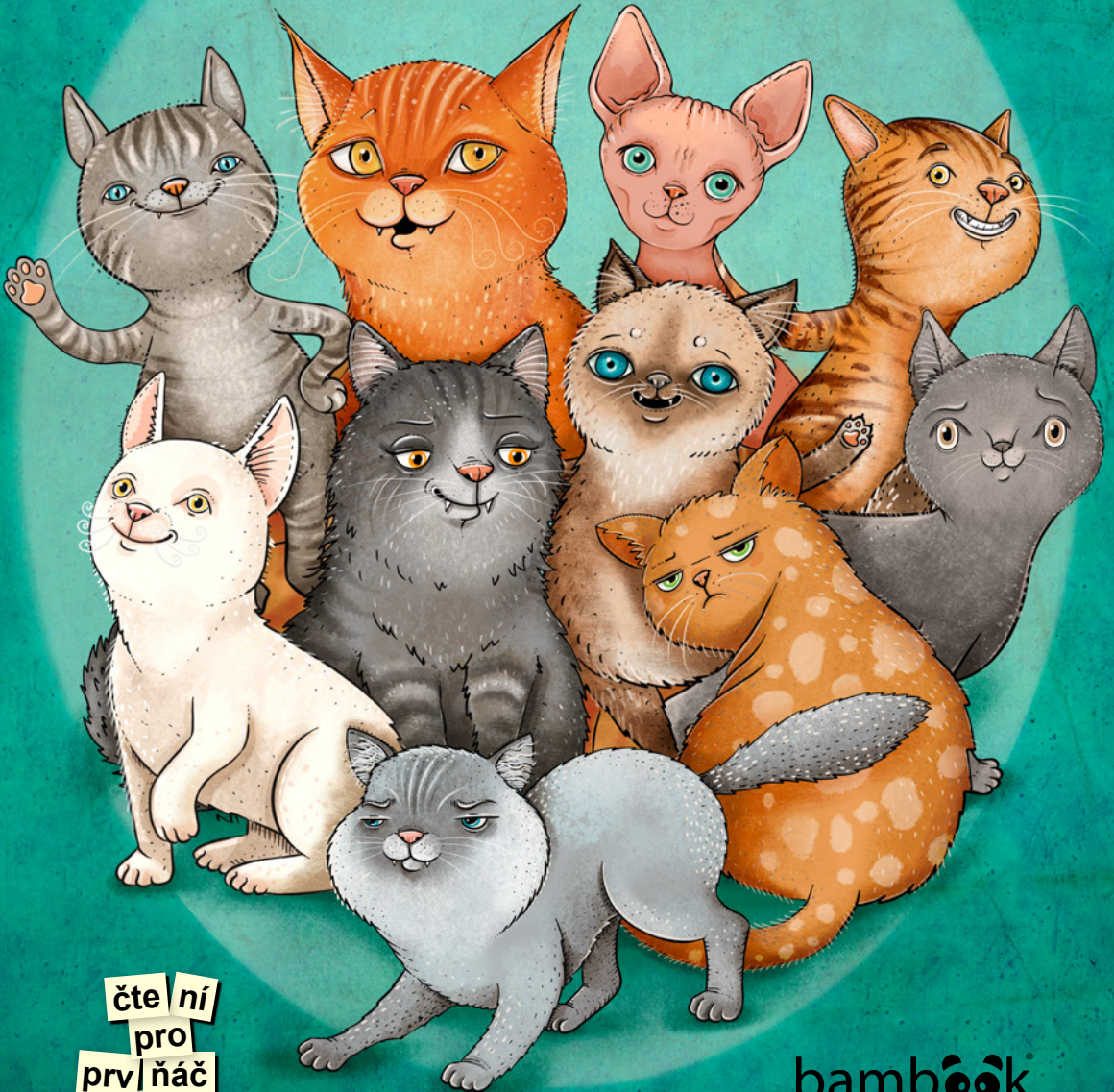
Přečtěte si také...

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O KOČKÁCH

čte ní
pro
první
ky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Václav Bárta

KNÍŽKA O KOČKÁCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8635. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2023

ISBN 978-80-271-6999-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3526-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Něvská maškaráda Kája	11
Bengálský kocour Mňouk	15
Ruský modrý kocour Uran	19
Perská kočka Elza	23
Birma Míla a kokršpaněl Míla	27
Turecká angora Rebeka	31
Egyptská kočka Nefertiti	35
Sibiřský kocour Cvrnk	41
Habešský kocour Kot	45
Mainský mývalí kocour Ivan	49
Klapouchý kocour Mikeš	55
Kočka domácí a sphynx Nelina	59
Norská lesní kočka Bára	65
Německý rex Ester	69
Britská kočka Šklíba	73
Evropská kočka Darina	77

Předmluva

Bylo to docela nedávno, kdy jsem napsal knížku Zvířátka ze zoo. Celkem nedávno mi vyšla taky Knížka o psech. A vlastně nedávno vyšla tahle nejnovější. Jsem za ta nedávna vděčný nejen nakladatelství. Vděčím za ně i zvířatům, o kterých je v příbězích řeč. Proč je tomu tak, jsem v předchozích knížkách vysvětlil. A řekl bych, že bude třeba, abych to udělal i potřetí.

Připomínám, že jsem se naučil rozumět řeči zvířat. A zanedlouho jsem si rozuměl s Alíkem. To je náš pes. Sem tam mě i poslechl, občas se mnou i mluvil. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl. Když jsem mu ale řekl, aby kráčel opatrně a nezvrhl kočce miskou, dělал, že mi nerozumí.

A jsme u kočky. Naše kočka Micka a pes Alík nebyli zrovna kamarádi. Nevěděl jsem, co se mezi

nimi stalo. Když mi ale Alík vyprávěl, co všechno mu kočka vymňoukala, rozvázal se Micce jazýček. A tak jsem se dozvěděl, že na ni Alík žárlí. A dělá všechno pro to, abych té její kočičí řeči nerozuměl. Ale teď už jí to nedalo, a rozpovídala se. A spousta z toho, co mi řekla, jsem slyšel poprvé. Tak si to taky poslechněte. Stojí to za to.

Představte si, že kočky slyší mnohem líp než psi. Taky nejsou lakomé ani líné jako někteří pejskové. Rády svým milovaným páníčkům darují ulovené myši. A nic za to nechtějí. To pes nedokáže. Žízlivá kočka může pít i slanou vodu. Třeba rovnou z moře. To ať si pes zkusí! Je prokázáno, že lidé, kteří mají doma kočku, mají zdravější srdce než ti, kteří ji nemají. Něco takového se u psů neprokázalo. A je toho ještě spousta, co kočky dokážou. A psi ani náhodou.

Micka povídala o dalších kočičích přednostech a měla toho tolik, že se Alík nezmohl na slovo. Když nakonec došlo při vyprávování na to,

že v Rusku existuje divadlo, kde hrají jenom samé kočky, našel pes Alík konečně řeč.

„Víš co?“ řekl Micce, „my to ještě překonáme. Dáme se dohromady a budeme hrát divadlo spolu.“ A na víc už nečekal. Vzal Micku za pacičku a ona vzala za pacičku Alíka. A štěkali a mňoukali pěkně po psím a po kočičím moc pěkné divadlo o tom, že se pes a kočka mají rádi.

Alík a Micka byli první, kdo mě utvrdil v myšlence, že kočka se psem můžou najít společnou řeč. Jen si teď nejsem jistý, jestli to bylo doopravdy, nebo to bylo jenom divadlo.

Něvská maškaráda Kája

Na nejvyšší větvi stromu v širém poli seděl pták. A zvesela si prozpěvoval. Na stromě seděl také Kája. Kája byl kocour. A moc rád se předváděl před kočkami.

„Však ono tě to zpívání brzy přejde, pěnkavo,“ utrousil Kája naschvál le-da-by-le. Zaujal správný kocouří postoj a řekl: „Dívejte se.“

Kočky, užaslé mužnou Kájovou odvahou, pozorovaly, jak jejich idol šplhá po vysoké hrušce v širém poli výš a pořád výš. Až na nejvyšší větev...

V tom nedělním popoledni byla celá naše obec na nohou. To už se rozkřiklo, že kocour paní učitelky Procházkové vylezl na nejvyšší větev nejvyššího stromu v kraji. Sedí tam, klepou se mu pacičky a nemůže dolů. Paní učitelka připomněla Kájovi jeho vzácný původ i nemalou cenu. Bylo to důstojné a inteligentní, ale málo platné. Za paní učitelkou šli sousedé a pár chalupářů z Prahy. S žebříky

a dobrými radami. Ale žebříky nedosáhly a rady nepomohly.

Místní požární sbor vyrazil k místu zásahu v plné parádě. Ale ouha! Včera lilo, a to tak, že to až zastavilo žně. A těžký vůz zapadl v rozmoklé oranici po nápravě. A nemohl dál... Tak co teď? Kája seděl na nejvyšší větvi a nemohl dolů. Opodál stál kombajn, který měl poruchu žacího zařízení. Ale jinak byl pojízdný.

A tak jste mohli spatřit obrázek, za který by po-ho-to-vý fotograf dostal cenu Report Pressu. Zvětšil by hasiče, stojícího na kabině kombajnu s dlouhou tyčí. A ten hrdinný hasič s nasazením života sundává z hrušky vyděšeného kocoura.

Hasič sklidil velký potlesk. I když žádný oheň neuhasil. A aplaus sklidil i kombajnér. Přestože s kombajnem žádné obilí nesklidil.

A co naše kočky? Nějak už je to netáhlo do polí. Založily recitační kroužek. A o nedělích na návsi pod nevysokou lípou recitovaly: